Nellikümmend aastat ollen ma sedda hoidnud kui omma keige kallimat warra, ja se on mulle römustamist saatnud mitmel kibbedusse aial; sepärrast ollen ma möttelnud, et se ka minnust meie poia Hinrekule piddi jäma, kui Jummal tedda söast ellusalt taggasi aitab. Sinna tahhad, et ma sedda pean ärra andma." Siis ta hoidis omma armast ramatut kahhe käega kinni, watas halleda melega se peäle nago parrema sõbra peäle wadatakse lahkumisse tunnil.

„Jah," ütles naene, „küllab se on, agga meie hädda on suur! kui ial kussagilt abbi lota olleks!"

„Wata Marrike," ütles wanna, „sia on mo issa-issa omma käega kirjotand aasta ja ku-päwa, millal mo issa sündinud; sia on minno ja mo wendade sündimisse aiad üllespandud, ja siin al on ka se pääw üllewel, millal meie pühhas koias altari ees ennast armastusses teine-teisele tootasime, ja siis on siin kirjotud meie laste sündimisse päwad, kellest nelli jo Issanda jure läinud. — Kas sa siis tahhad nende mällestust minno käest ärrawötta?"

„Ei mitte!" ütles Marri jälle ue nuttoga, „jägo sulle, mo kallis, sinno ainus südame röom kurwastusse aial, ma tahhan sinnoga nälga kannatada, — so piibli ramat jägo sulle!" Sedda räkis Marri, ja läks pissokesse oue aeda üksi nutma. Agga Mart watas tedda tagga ja ütles isseenneses: „Sa ustaw hing, kes sa keik ello murret armastussega kannatanud, mul on wallo sinno pärrast, et sa omma wanna päwade sees nälga pead näggema! Eks ma olle altari ees tootanud sind toita ja so eest hoolt kanda, ja nüüd peaksin sind nälja kätte jätma? Ei! ma tahhan minna, ramato ärramüa, ja so nälga kustuda!" Siis tousis wannake üles, tõstis piibli wärrisewa kättega üles ja ütles: „Oh Issand ja Jummal! anna mulle andeks, et ma so sanna rahha eest ärra annan! agga usk ei pea minnust lahkuma, egga nurrisemist tousma mo sees so pühha nou